

Uitgave van de Camillianen in Nederland

Roermond, Heinsbergerweg 174, 6045 CK, Tel. 0475-321985, Fax 0475-324784
www.camillianen.nl

Koninklijke onderscheiding voor Trix Coerts

Op woensdag 29 april werd Trix door twee vriendinnen met een smoesje naar het Bossche gemeentehuis gelokt om alvorens een dagje uit te gaan daar een formulier op te halen.

Ook ik was uitgenodigd om rond kwart over negen in het gemeentehuis te zijn om getuige te kunnen zijn van het uitreiken van de Koninklijke onderscheiding aan Trix.

De gasten zouden aan de voorzijde het gemeentehuis binnengaan, terwijl de mensen die een lintje zouden krijgen via de achterzijde zouden aankomen. Dit om de verrassing tot het laatst intact te laten.

Eerst moest ik al op de markt van Den Bosch een sprintje trekken, want Trix stond met haar vriendinnen tussen de kramen en ik liep bijna tegen ze op. Veilig in het gemeentehuis aangekomen, zat ik rustig te wachten toen Trix plotseling met haar vriendinnen binnenkwam.

Ik probeerde me zo klein mogelijk te maken, maar dat lukte niet. Trix was heel verbaasd mij zo vroeg in Den Bosch te zien en begon al van alles te vermoeden.

Om half 10 moest iedereen naar de raadszaal waar burgemeester Rombouts van Den Bosch het woord nam en op een leuke manier alle 35 mensen naar

Lees verder op pagina 2.

Van de redactie

Deze uitgave van de Camillusbode heeft met spiritualiteit en zorg te maken. Daar wordt van alle kanten over nagedacht, nationaal en internationaal. Maar het moet natuurlijk ook gedáán worden. Dus vindt u in dit nummer ook wat verhalen van en over mensen in de zorg. Wij wensen u een fijne zomertijd en vakantie toe.

p. Piet Denneman

Verschijnt gratis tweemaal per jaar in een oplage van 2000 exemplaren, hoewel giften voor de missie of de onkosten welkom zijn.

*Giro: 16 90 120 t.n.v. Administratie St. Camillusbode Roermond of: 10 63 218 t.n.v. Missiecentrale Camillianen Roermond
ISSN nr. 0008-221*

voren riep, die een Koninklijke onderscheiding zouden ontvangen. Hij ging uitgebreid in op de verdiensten van de mensen en ook op de manier waarop ze naar het stadhuis gelokt waren. Heel leuk was het verhaal van twee vriendinnen, die beide een onderscheiding zouden krijgen en alle twee benaderd waren met de boodschap, dat hun vriendin een onderscheiding zou krijgen en of zij hun vriendin mee wilden tronen naar het stadhuis. Ze wisten dus wel dat de ander onderscheiden zou worden, maar niet dat deze eer ook henzelf te beurt zou vallen. Grote hilariteit dus toen het complot uitkwam.

De burgemeester roemde Trix in zijn toespraak vooral om het vele werk, dat zij deed en doet in de mantelzorg. Zij is daar blijkens de opsomming zeer actief in. Binnen haar familie, in de flat waar ze woont en op nog verschillende andere plaatsen. Daarnaast roemde hij ook haar betrokkenheid bij het vrijwilligerswerk in Lourdes, de St. Jan in den Bosch en haar verdiensten voor het ziekenhuis waar zij tot haar pensioen 40 jaar gewerkt heeft en op veel terreinen actief was. Na het uitspreken van de plechtige tekst: "het heeft Hare Majesteit behaagd" kreeg Trix onder luid applaus de versierselen behorende bij het lidmaatschap van de Orde van Oranje Nassau uitgereikt. Ze was er compleet beduusd van.

Paul Schreur

Kennismaking

Een flinke collega van me versperde de uitgang van het verpleeghuis waar ik als manager werk en keek me uitdagend aan. "Zo", zei ze, met uitstekende onderkin en een stoere blik, "ik heb gehoord dat je monnik wil worden?". "Nou...", probeerde ik me te billijken en wilde haar het allemaal uitleggen, "ik overweeg inderdaad een kloosterleven, maar ik wordt geen monnik". Niet begrijpend keek ze me aan en vervolgde "Maar je wordt toch pater? Nou dan word je, denk ik, toch monnik!". In vogelvlucht legde ik uit wat de Camillianen allemaal doen, ziekenzorg, pastoraat, zielzorg en missiewerk... en dat het priesterschap optioneel is dus dat ik niet per sé pater word maar het wel graag wilde zijn. Maar het mocht niet baten. Voor mijn collega bleef ik monnik...

In de vorige Camillusbode werd ik uitgenodigd te vertellen waarom ik Camilliaan wil worden: het antwoord is even eenvoudig als onbegrijpelijk. Enerzijds is het een logische vervolgkeuze in het leven dat ik thans leid en anderzijds is het mijn antwoord op de immense liefde van God die ik in de omgang met de zieken, met mijn medebroeders en zusters en in de eucharistie ervaar. Sinds mijn 17^e werk ik in de gezondheidszorg eerst als ziekenverzorgende en later als HBO-verpleegkundige. Tijdens mijn studie heb ik een korte tijd in de missie gewerkt en

ervoer hoe onrechtvaardigheid en de schending van primaire mensenrechten mij totaal veranderden. Ik ben een kind van mijn tijd, houd ik mezelf altijd voor, met op z'n tijd een pilsje of als ik honger heb even naar de Mac... In heel veel landen is dat niet vanzelfsprekend, en juist die vanzelfsprekendheid hier in Nederland dreef mij tot een radicale omslag, een zoektocht die een spannende ontdekkingsreis zou worden. Het antwoord lag, zo dacht ik, in het priesterschap. Immers, zijn ook wij niet compleet verarmd en spiritueel onvermogen? Het ervaren van een roeping is echter een dynamisch gebeuren, het is onderhevig aan veranderingen en getijden. En dus na een tijdje theologie en wijsbegeerte te hebben gestudeerd ontwikkelde bij mij het verlangen naar het kloosterleven. Om zo mijn honger naar spiritualiteit te stillen en me te laven aan de nabijheid van God, zonder interrupties van buitenaf. Het vooruitzicht om mijn basis vaarwel te moeten zeggen, en niet langer meer de ziekenzorg uit te oefenen, was niet erg aantrekkelijk. Er zou toch zoiets als een combi moeten bestaan?! De toenmalig scheidend rector van Bovendonk, Matt Ham, kende vanuit Brazilië de Orde van de Camillianen, en gaf mij het adres van het klooster in Roermond. Na een kennismaking van bijna een jaar voelde ik hoe mijn leven

Vincent tijdens een viering

Gods initiatief om mensen tot zich te roepen en hen aan Hem te binden - opdat God zich kan openbaren in liefde en barmhartigheid - lijkt een vooropgezet plan. En wellicht is dat het ook wel, maar ik geloof dat ik de keuze heb, ik geloof dat God mij de vrijheid biedt om in vreugde de keuze voor Hem en zijn lijdenden – de zieken - te maken. Dus wat mij betreft is dat geestelijk leven in de geest van Camillus, een antwoord op Zijn roepen, in welke hoedanigheid dan ook. Sterker nog, ik geloof dat God zijn gezicht laat zien in zijn zieken, doordat hij Zijn eigen zoon niet gespaard heeft voor het lijden en de pijn van het Kruis, worden wij, Christen gelovigen, uitgedaagd het lijden juist te omarmen in navolging van Zijn zoon. Immers was het Christus die Camillus als voorbeeld had in zijn beweging van naastenliefde en barmhartigheid. Dus zowel vanuit intrinsieke- als spirituele motieven wil ik graag bij deze gemeenschap horen, en waar het toe leidt... God weet!

*Vincent Sterring,
Postulant*

zich meer en meer begint te verweven met het leven van deze mannen en vrouwen, hun gemeenschappelijke geschiedenis en het voorbeeld dat Camillus ons heeft gesteld. Dus heb ik in augustus de intentie uitgesproken om lid van de communiteit te worden. Maar dat is slechts de ene helft van het verhaal...

In het begin sprak ik even over het ervaren van de liefde van God. Ik wil daar graag kort wat over zeggen; God heeft ons als eerste liefgehad en het is mijn diepste verlangen gehoor te geven aan Zijn liefde. Daarom zoek ik naar wegen om die relatie met de Vader, die vol is van mildheid aan zijn Zoon Jezus Christus, gestalte te geven op een individuele wijze. Want in de naam van Christus dienen we de zieken, de armen en de noodlijdende mens en door juist die bereidwilligheid kunnen we ons zelf loslaten en ons verlaten op de adem van Zijn heilige Geest, een leven

lang. Vanuit die bereidwilligheid het lijden van de ander te mogen omarmen en deel te worden van het lijdensmysterie van Christus zelf, word ik deel van het Goddelijke in ons allen. Immers, zo zegt de Boeddha, 'het leven is lijden'. En het is waar... het leven is lijden, maar indien je door lijden en verduren dichterbij God kunt komen, word je niet alleen deel van het mysterie maar wellicht ook deel van die overvloedige barmhartigheid van God die liefde en genade brengt. Het beantwoorden van die roep van de Heer maakt een essentieel deel uit van wie ik wil zijn, van waar ik voor wil staan. Zoals Simon van Cyrene het kruis van Christus meedroeg, zo wil ik in navolging van St. Camillus ook een stukje van het lijden van de zieken meedragen. Natuurlijk in de hoop dat een deel van Gods goedertierenheid tegenover de lijdende mens op mij zal reflecteren, maar vooral omdat ik als Christen gelovige niet anders kan!

“Open on Sundays” (2)

“Kunnen kloosterlingen bijdragen aan een gelukkige samenleving”? Over deze vraag liet ik in de vorige uitgave van de Camillusbode onder dezelfde titel mijn gedachten gaan. Ja, specifiek kloosterlingen kunnen een bepaalde dimensie van menselijk geluk in de samenleving bevorderen. Maar zij kunnen dit volgens mij alleen dan, wanneer zij bekering ondergaan. Bekering onder regie van God. In meer algemene termen: indien je de wereld wilt verbeteren, kijk dan eerst in je spiegel of jezelf niet eerst aan verbetering toe bent. Als Camilliaan geldt dit ook voor mij. Een spiegel heb ik mij in mijn vorig verhaal publiekelijk voorgehouden, terwijl de lezer mee kon kijken. Zeer terecht bleek het te zijn. Ik kan me niet onttrekken aan bekering.

Bekering naar God is vandaag de dag evenwel een marginaal en eenzaam traject en geheel niet meer zo voor de hand liggend. Zo ervaar ik het tenminste, levend in een samenleving, waarin technologische noviteiten, lichamelijk genot en vermaak en succes in loopbaan het menselijk geluksgevoel lijken te bepalen. Godsgeloof en bekering schijnen daarbij secundair en zelfs onzin. Was het met de mensheid hier in het Westen dan ooit anders? Reeds bij de machtige antieke volkeren van weleer stonden

‘brood en spelen’ hoog in het vaandel. Maar er was wel een verschil: zij eertijds hadden hun geloof en hun eredienst. Zij hielden vast aan de gunsten van de goden, uit wier hand geluk en voorspoed zouden komen. De verlichte mens van tegenwoordig kent geen eredienst meer, tenzij die ten aanzien van zijn eigen lichaam. Geluk en voorspoed verwacht hij niet meer uit de hand van een godheid, maar schept hijzelf in het leven, zoals hij ook in staat is menselijk biologisch organisme zelf te scheppen. Technologisch welzijn en geluk is anno 2009 in de wereld om mij heen sterker vertegenwoordigd, dan mijn camilliaanse overtuiging, dat alleen bij God de mens tot uiteindelijk geluk zal komen. Naar welke successen moet ik als gelovige opzien: naar die van Mozes eertijds in Egypte of naar die van een heel ander kaliber, naar die van onze eeuw? Mozes bracht met zijn daden zijn volk bevrijding uit de slavernij en zodoende tot een bestaan van geluk. God had hier de hand in. De successen van de hedendaagse wetenschap en techniek schijnen de volkeren ook tot geluk te brengen en zij bevrijden ook: namelijk van goden en godheid. Maar wat,

als God nou juist de hand zal hebben in het behalen van de hedendaagse verbluffende successen van de mens?

Een gelukkige samenleving heeft voor mij duidelijk een andere geluksdimensie op het oog dan het materiële geluksaanbod. Maar staat de samenleving wel te wachten op de boodschap van een saaie, wereldvreemde kloosterprofeet als ik? Een, die voor de wereld een toonbeeld wil zijn, omdat hij vindt, dat zij zonder God afstevent op een rampzalige finale. Ja, waarom zou de mens vandaag de dag niet eindelijk aan het evolutiepunt gekomen zijn, waarop hij met de beschikbare know-how de aardse kommer en zorgen voorgoed uitbant. Om ontstrest te zijn en om in het leven te genieten en te consumeren. Met zijn tong, zijn ogen, zijn geest, zijn handen en zijn edele delen, zolang zijn lichaam

en geest dit kunnen opleveren. En indien dit lichaam door de geleerde heren medici in witte gewaden te rechter tijd wordt opgekalifaterd, waarom zouden we dan niet gebakken zitten?

Wanneer ik door de week of in het weekend 's avonds op doorreis ben naar het Hospice om daar belangeloos mijn diensten aan stervenden te verlenen, zie ik in het centrum van de stad mensen bij honderden op terrasjes neergestreken. Jong en oud. En de volgende avond zie ik wederom massa's achter de eettafeltjes. En als ik in de vroege ochtend daarop terugkeer van mijn dienst, loop ik op straat ook nog de laatste naar huis zwenkende boemelaars tegen het lijf. Geluk en dolle pret straalt uit hun jonge dronken ogen, want ze hebben de afgelopen uren flink wat op en versierd. Naar bed nu en daarna shopping, want straks is het "open on Sundays". Ben ik nou onnozel met mijn klooster-idealen of zijn zij het op het terras, achter een menu met kalfsoester in rumsaus of wegdromend met versuffende alcohol of weed? Eenzaamheid en vertwijfeling bekruipt mij, wanneer ik om mij heen de wereld van vermaak gadesla. Een zonderling voel ik mij, die het moeilijk heeft met het vermogen om stelselmatig te genieten van het vrolijke leven, van de heilzame zorg voor zichzelf. Waarmee ik niet wil zeggen, dat ik me strikt onthoud van alle pret en zo onberispelijk ben.

Ooit heb ik een begin gemaakt met mijn keuze voor Camilliaan. Duurzame trouw heb ik beloofd te verbinden aan deze keuze. Dat komt neer op trouw aan een onvoorwaardelijke dienst aan armen en zieken. Je kunt ervoor kiezen je systematisch ieder weekend belangeloos bijvoorbeeld in te zetten voor ongeneeslijke zieken of voor oude eenzame mensen. Je kunt je vrije weekend ook steevast vrijhouden voor bijvoorbeeld de coffeeshops, je criminele escapades, je tenniswedstrijden, de dameskapsalon en het winkelen, de zondagsbrunch en uitslapen. Welke van beide keuzen scoort het best op de route van bekering?

Twee jaar geleden vormde ik na lang onderzoek een team voor een 'praktische werkgroep voor bestrijding van armoede'. Het werkgebied van deze groep betreft het minst welgestelde stadsgebied van Nederland: namelijk in de uitgestrekte wijk Donderberg binnen de stad Roermond. Wij zijn een werkgroep die een schakel wil zijn in een uitgebreider web van hulpverlening aan armen en uitkeringsgerechtigden in deze stad. Wij brengen in genoemde stadswijk niet alleen de financiële armoede in kaart, maar begeleiden er ook burgers onder het minimuminkomen of zonder werk naar een levensonderhoud. Mijn actieve betrokkenheid bij dit werk voor de armen heeft mij in een korte tijd veranderd in een meer zakelijke en behoedzame

Camilliaan. Dat komt door mijn contact met mensen, die voor geld bij mij aan de kloosterpoort aankloppen met de meest emotionele verhalen en verslagen, waarvan later de helft in scène blijkt gezet. Zij verkeren al langere tijd en vaak ongewild in slechte armoedige leefomstandigheden. Mensen met een opvallend ruige ethiek en "fucking" taalgebruik: van "klerekut" en "stuk verdriet" (=chagrijn) tot "opsodemieten". Onder een jas of trui bij de man zit niet zelden een "koudmaker" verborgen, maar zij hebben tegen mij als kloosterling nooit een wapen getrokken. Veel meer dan van de rijke stand (die geen haar beter is) in andere delen van de stad, hou ik van deze arme lui. Voor wie 10 Euro reeds onbetaalbaar is en die niet anders kunnen dan toezien hoe dagelijks van de geraffineerde wonderkoek van comfort en vermaak gesmuld wordt door welgestelden. Zij daarentegen zullen het moeten stellen zonder televisie en zeker zonder internet; geen matras, maar op de harde vloer; nooit eens een dagje erop uit voor winkelen, restaurant, pretpark of verenigingsleven; nooit een paar nieuwe schoenen die eindelijk op maat passen; voor de zoveelste keer zwartrijden met goed geluk; kinderen die een uur in de wind stinken, omdat ma geen wasgel meer heeft en een douche met verwarmd water te duur is; een lekkende koelkast met het meest onvolwaardige eetspul; schulden en huiselijk geweld,

omdat niet meer rond te komen is. Dat is de situatie anno 2009 die ik tegenkom. "Open on Sundays"!

Van een uitkering moeten leven en niet kunnen rondkomen om van het levensnoodzakelijke gerief gebruik te maken, dat voert naar ongeluk en ellende. Niemand wordt hier vrolijk van, noch gelukkig of gelukkiger. Daar ben ik het mee eens. Maar ik heb een bezorgdheid: zijn steeds meer mensen niet hard op weg zich door de technologische en de commerciële ontwikkeling ergens van te laten overtuigen? Namelijk, dat uiteindelijk menselijk geluk in de samenleving af te lezen valt aan de mate, waarin iedere burger gebruik weet te maken van haar snufjes en voorzieningen? Ik ben nog meer bezorgd en vertwijfeld, wanneer ik dagelijks moet constateren, dat barmhartigheid, geborgenheid, verzoening, acceptatie en levensmoed naar de rand zijn geschoven. Zijn deze nou juist niet de waarden die uiteindelijk een gelukkigmakende dimensie aan menselijk geluk geven! Ik kom vanwege mijn werk veel in contact met jeugdigen. Zij kregen na hun uitkering of bijstand een goede baan. Een juiste baan. Toch speur ik nu bij niet weinigen onder hen verdriet in hun ogen en eenzaamheid. Ze slagen er niet een juiste levenspartner te vinden, die hen accepteert in liefde.

Jezus Christus, om wie de Camilliaanse geschiedenis destijds van start ging, heeft in zijn korte leven er alles aan gedaan om mensen gelukkig te maken. Of hij zichzelf daarnaast ook regelmatig van gepast comfort bediende en van het leven met al zijn passies en erotiek wist te genieten, dat staat niet met zoveel woorden in de oude gewijde boeken. Jezus leefde in een bezet land, onder een autoritair confessioneel gezag. Hij leefde niet in een consumptiemaatschappij. Met zijn vrienden en vriendinnen in het weekend boemelen, blowen of shoppen in het centrum van Jeruzalem, dat is dus onwaarschijnlijk. Hij zou er ook geen type voor zijn geweest. Om zich te ontstressen liep hij de bergen in, naar de woestijn, naar de stilte en naar God. Wellicht was hij een wijnkenner en kon je hem wakker maken voor gebraden schol. Waarin de oude boeken wel duidelijk zijn, dat is dat Jezus als geen ander wist voor te leven naar bekering. Bekering is je richten naar de wil van God. Hij die wil dat mensen elkaar gelukkig maken door oprechte liefde. Je tot God bekeren is dus vrede aan mensen brengen. Vrede van God. Een moeizame en eenzame onderneming in onze eeuw, zo zei ik reeds.

Onnozel of niet. Ik vervolg mijn weg van overgave aan zieken en armen. Wanneer zij glunderen, ben ook ik

diep blij. En ik zal ze verder niet lastig vallen met mijn vermaningen aan het adres van de consumptiemaatschappij. Maar als ik straks voorgoed mijn ogen heb gesloten om vervolgens eerbiedig neergelegd te worden voor de zevende en allerlaatste levensbrug, die brug van de overtocht in duisternis, dan hoop ik er te ontwaken in de handen van Hem in wit gewaad -nee, niet in de handen van een van die veelbelovende heren medici in het wit-. En ik zal luisteren naar zijn vraag: "wie zoekt gij?" En ik zal hem zeggen: "Heer, dat weet Gij. Breng mij veilig naar het eerste morgenrood over het land waaruit mijn voorvaderen ooit werden verbannen": Land van Eden, terminaal 'station' voor hen, die de dood achter de rug hebben. Wie ore heeft, hij hore.

Wil Meekels

Humanisering van de zorg

Gedurende de eerste week van maart 2010 wordt in Rome een internationaal congres gehouden met als thema “humanisering van de zorg”. Over het thema staat in de congresfolder het volgende:

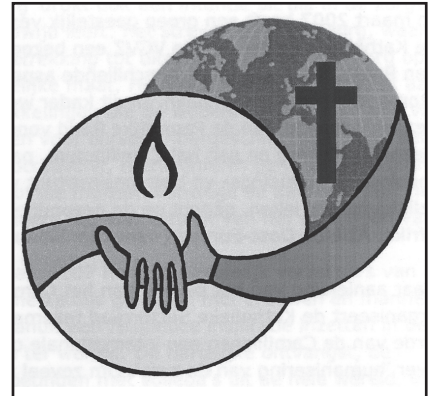
Het thema “humanisering van de zorg” is allereerst gekozen uit een heel praktische overweging. Op het Camillianum in Rome worden religieuzen en leken opgeleid voor zorginstellingen in alle delen van de wereld, en “humanisering van de zorg” is een van de studierichtingen op dit instituut. Maar “humanisering van de zorg” drukt ook een intentie uit die in de zorgwereld wereldwijd leeft: het streven naar een zorg, waarin een zorgbetrekking tot uitdrukking komt, een zorg op menselijke maat. Het duidt tevens een protest aan tegen ontwikkelingen die de wederkerigheid van de zorg van mensen onder elkaar ondergeschikt maakt aan een technocratische, marktconform gerichte benadering van zorg, of die mensen vanwege de aard van hun ziekte of om andere redenen uitsluit van het verkrijgen van zorg.

In maart 2007 hebben geestelijk verzorgers van de VGVZ (vereniging van geestelijk verzorgers binnen de zorg) in Rome kennis gemaakt met mannen en vrouwen, die zich vanuit een religieuze inspiratie inzetten in de zorg overal ter wereld. De hartelijke ontvangst, de ontmoetingen met collega's uit de hele wereld, en de presentaties van hun werk in hun land van herkomst wekten

bij de Nederlandse geestelijk verzorgers groot enthousiasme. Eerste plannen voor een gezamenlijke conferentie werden gemaakt. In maart 2010 zal deze conferentie plaatsvinden in het instituut van de Camillianen te Rome. Aan deze conferentie nemen naast de Nederlandse geestelijk verzorgers ook docenten, studenten en pastores uit de hele wereld deel.

In deze conferentie zal het allereerst gaan over het verkennen van de verschillende perspectieven van waaruit zorg in de verschillende contexten kan worden benaderd. In welvarende delen van de wereld lijkt zorg “een aanbod in overvloed” vanuit een hoogstaande professionele kennis, gedifferentieerd naar zorgsector en naar verschillende groepen in de samenleving. In andere delen van de wereld lijkt het vooral te gaan om beschikbaarheid en bereikbaarheid van de zorg, vaak in een context van armoede en uitbuiting. Deze focus kan in onderlinge uitwisseling worden bijgesteld en gericht op het streven naar humanisering van zorg.

Daarachter gaat het om filosofische en antropologische beelden van het mens-zijn, die ons hierbij inspireren. Hier is de verhouding tussen individu en gemeenschap aan de orde, die in verschillende delen van de wereld verschillend wordt benoemd en beleefd. Indirect gaat het hier om de dialoog met diverse levensbeschouwelijke tradities in de verschillende contexten. De

uitwisseling kan een boeiende zoektocht opleveren naar een gemeenschappelijke basis, die vruchtbaar kan werken in onze inzet in de zorg.

Vanuit verschillende posities en lokale en landelijke tradities kunnen we opnieuw de religieuze wortels van de zorg traceren, voor onszelf, maar ook verstaanbaar voor anderen. Dit kan bijdragen aan de humanisering van de zorg, en daarmee ook aan de humanisering van de samenleving. Wellicht lukt het ons op basis van onze verkenningen zowel inhoudelijk als strategisch speerpunten in de wereld van de zorg aan te wijzen, waar de religieuze beweging ingezet kan worden en vorm kan krijgen, en waar ontmoeting en uitwisseling van werkers in de zorg uit verschillende delen van de wereld stimulerend werken.

Een uitdagend congres dus, zoals folder aangeeft. Ook voor ons als Camillianen kan deze samenwerking zeer vruchtbaar zijn, omdat er wederzijdse bevruchting kan plaatsvinden over de ziel van de zorg.

Wij houden u van de ontwikkelingen op de hoogte.

Paul Schreur

Spiritualiteit en zorg

Onder deze titel werd op 6 maart in Doorn een congres georganiseerd door Reliëf, de christelijke vereniging van zorgaanbieders.

Als Camilliaan ben je eigenlijk je hele leven bezig met dit onderwerp. Want sinds het ontstaan van onze orde is dit het wezenlijke kenmerk is van ons bestaan. Volgens de H. Camillus was het zelfs ondenkbaar om zorg en spiritualiteit los van elkaar te zien.

De sprekers, die voor het congres waren uitgenodigd, gaven korte en interessante inleidingen over het thema. Martien Pijnenburg uit Nijmegen beet de spits af met een verhaal over religie en zorg. Hij merkte op dat de zorg die tot pak weg 40 jaar geleden een sterke band met de religie had, die band steeds meer losgelaten heeft en momenteel zelf vaak afwijst. Tegelijkertijd is er juist binnen de zorg een grote behoefte aan spiritualiteit. Juist waar het gaat om goede zorg is aandacht voor de spiritualiteit van de patiënt en de zorgverlener van uitzonderlijk belang. Martin Walton nam het estafettestukje over van Martien met een lezing getiteld "de kaarsvlam vormt de hand tot schild". Uitgaande van een gedicht van Okke Jager Hoe kostbaar is een kwetsbaar mens.

Verraadt ons aller angst zich niet
In wie het leven weerloos liet?

De glasglans stemt de jager mild.
De kaarsvlam vormt de hand tot schild.
De krokus wijst beton zijn grens.
Hoe kostbaar is een kwetsbaar mens.

Aan de hand van het beeld van de kaarsvlam (de patiënt) en de hand (de hulpverlener) die elkaar in hun onderlinge relatie vormen en beïnvloeden, kwam hij tot twee stellingen: Spiritualiteit, of oog voor spiritualiteit, biedt toegang tot de vragen van zorgontvangers rondom hun verlatenheid of gedragen zijn, hun identiteit en waardigheid als kostbare en kwetsbare mensen. Spiritualiteit helpt ons mensen te zien in hun gekwetstheid en waardigheid. Spiritualiteit bevordert hygiëne in de zorgverlening. Hoe verhoud ik me tot de ander? Wat is mijn motivatie, mijn inspiratie en wat komt er van terecht? Wat raakt mij en

wat niet en waarom? Kan ik zorg bieden, die niet alleen technisch juist is en ethisch correct maar ook menselijk zuiver en spiritueel sensibel.

"Anneke de Vries biedt de congresgangers de handvatten, de antwoorden op het hoe. Aandacht voor spiritualiteit kun je leren, is haar uitgangspunt. Spiritualiteit begint bij jezelf. Waar ligt de spiritualiteit van jezelf. Voorbeelden zijn muziek, zorg voor kinderen, geloof in God." Zegt de site van Reliëf over de congresbijdrage van Anneke de Vries.

Naast voorgenoemde sprekers waren er ook bijdragen van Adri Vewey en Geert Derksen.

Het was een inspirerend congres. Mocht u meer willen weten, kijk dan op de site van Reliëf: www.relief.nl

Paul Schreur

ANBI keurmerk

De laatste tijd wordt ons Camillianen regelmatig gevraagd of wij het zogenoemde ANBI keurmerk hebben.

ANBI staat voor Algemeen Nut Beogende Instellingen. Giften die u aan deze instellingen doet, kunt u gedeeltelijk van de inkomstenbelasting aftrekken. Wanneer u echter gaat zoeken of de Camillianen bij die instellingen genoemd worden, zult u ons niet vinden. De belastingdienst heeft echter een overeenkomst gesloten met een aantal kerken. Deze kregen een groepserkenning. Aangezien onze orde onderdeel is van de Rooms Katholieke Kerk in Nederland, maken wij dus gebruik van een dergelijke groepserkenning. Wanneer een organisatie

voor meer dan 50% het groepsbelang dient, dan komt zij in aanmerking voor een ANBI erkenning. Voor onze missiecentrale geldt evenwel, dat 100% van de ontvangen gelden rechtsreeks ten goede komen aan de doelen waarvoor u het geld bestemt. Het gaat dan om de missieactiviteiten van de Camillianen in Colombia of Tanzania of speciaal aangeduide projecten, die door deze gemeenschappen worden verzorgd.

Omdat wij geen bureau hebben met betaalde krachten, geen

dure fondswerving doen en dus geen extra kosten hebben, komt van iedere geschonken euro 100 cent op de plaats van bestemming aan. De overmaakkosten om het geld daar te krijgen worden door de Camillianen betaald.

Wanneer u op de ANBI website kijkt onder Den Bosch, dan treft u 5 instellingen aan. Zoekt u onder Roermond, dan komt u 80 goedgekeurde goede doelen tegen, variërend van de Rotary club, verschillende muziekgezelschappen, de Jonge Kerk enz. maar niet de Camillianen. Dat is dus om bovenstaande reden. Wij vinden het niet noodzakelijk een aparte ANBI erkenning op naam aan te vragen.

Paul Schreur

Hoog bezoek uit Rome

Van 17 tot 21 mei brachten twee leden van het algemeen bestuur van de orde een pastoraal bezoek aan Nederland. De medebroeders Luca Perletti en Babychan Pazhanilath kwamen om ons te ondersteunen en te bemoedigen. Af en toe hielden zij ons ook een spiegel voor.

Het waren gezellige dagen.

Priesterwijding – kerkwijding in Yombo

Medio januari van dit jaar kreeg ik een uitnodiging voor de wijding van Festo, een van onze medebroeders in Tanzania. Omdat die wijding al op 8 februari zou zijn, moest ik snel alles zien te regelen voor die reis. En gelukkig ben ik daarin geslaagd.

Het was alweer 15 jaar geleden, dat ik voor het laatst in Yombo was. Ik was best nieuwsgierig hoe het daar nu zou zijn. Met name ook omdat p. Camille Neuray en p. Louis Hobus sinds enige tijd in een nieuw onderdeel van de parochie Yombo zitten, namelijk in Dovya, waar ik helemaal nog nooit geweest ben. Vol verwachting ging ik dus op reis.

Ik had in Tanzania twee dagen de tijd om wat te wennen. Ook aan de warmte natuurlijk, zo uit het winterse Nederland vandaan. Toch wel enig verschil.

Ik logeerde die twee weken bij pater Camille en pater Louis in huis. Dat maakt het praten een stuk makkelijker, want mijn Swahili is er de afgelopen 15 jaar ook niet beter op geworden.

Zondag 8 februari was het dan zover. Omdat Camille in eenijkerk de mis moest doen, kwam p. Shukrany, een van onze Tanzaniaanse medebroeders, naar Dovya voor de mis. Na afloop op een draf in de auto naar Yombo-Kiwalani, zoals het daar tegenwoordig heet, om de twee parochies uit elkaar te houden.

We kwamen nog juist op tijd om de kardinaal, Mgr. Polycarp Pengo met de hele stoet de kerk te zien binnentrekken. Te laat dus. Maar geen nood, snel even omkleden, een paar stoelen bijschuiven en we kunnen meedoen.

Ik kijk mijn ogen uit, geniet van de koorzang. Kan absoluut niet volgen wat er gezegd wordt, want alles gaat in de eigen taal. Maar ik ben erbij en dat is het voornaamste. En ik weet ook wel zo'n beetje hoe een wijding in elkaar zit.

Op de eerste rij zit een hele groep kleine meisjes in wit T-shirt en geel rokje. Zij dansen wat op de maat van de gezangen. Dat maakt een hele feestelijke indruk en dat mag ook wel.

Het hoogtepunt komt voor mij, als alle aanwezige priesters de wijdeling de handen opleggen. Daar heb ik geen woorden voor nodig, dat gaat ook zó wel. En later bij de vredewens kunnen Festo en ik elkaar heel even begroeten, kennismaken eigenlijk, want we kennen elkaar alleen van horen zeggen. Na afloop van de wijdingsplechtigheid wordt er buiten gefeest. Op zijn Afrikaans, dus met veel muziek

en dans, want veel groepen uit de parochie komen de wijdeling feliciteren en brengen cadeaus mee; in Tanzania loop je dan niet zo maar eventjes op iemand toe, dat doe je al dansend! De zaak wordt aan elkaar gepraat door twee ceremoniemeesters, die echte kunstenaars blijken te zijn. Ik geniet ervan, al versta ik ook nu weer geen woord. En natuurlijk is er op zo'n feest ook voor het natje – heel hard nodig in die warmte – en droogje gezorgd. De mensen genieten, en Festo helemáál.

Zaterdag 14 februari is het opnieuw feest. Nu in Dovya. De kardinaal komt de kerk opnieuw inwijden. Die kerk staat er al een aantal jaren, is ook al eens een keer ingewijd door de kardinaal, getuige de paquettes aan de muur. Maar nog niet zo lang geleden is de kerk flink uitgebreid en opnieuw ingericht. Het altaar staat nu tegen de vroegere rechter muur. Nog is niet alles klaar, het dak moet nog verder worden aangepast, maar daar moet eerst weer geld voor zijn. Zo gaat dat immers. Van dichtbij kan ik de voorbereidingen volgen.

Airmiles

Vrouwen wassen de versieringen, kerk en terrein krijgen een extra poetsbeurt en worden versierd. Er worden party-tenten neergezet en de rollen tapijt die ik vorige jaar in de container had gezet, gaan nu mooi dienst doen als vloer buiten. De koren zijn alle dagen aan het oefenen – dat kun je hier gewoon in de open lucht doen 's avonds. De planten krijgen nieuwe potten. Kortom: alles is klaar voor de grote dag. De kardinaal is mooi op tijd. In processie gaat het om de kerk heen. De misdienaars willen het wel heel erg plechtig doen, maar dat gaat de kardinaal toch wat te lang duren, hij lijkt van opschieten te houden en loopt gewoon iedereen voorbij. Gelukkig is er wijwater genoeg. Ook nog voor de binnenkant van de kerk.

Dan kan de mis beginnen. De kerk is niet afgeladen vol, want mensen moeten vaak ook op zaterdag gewoon werken. Maar de verenigde koren van de parochie zijn present en zingen dat het een lieve lust is. In tegenstelling tot mijn vroegere

bezoeken merk ik nu, dat het veel minder statisch is: het koor beweegt ritmisch mee, en vooral de mensen doen mee; het is echt niet meer alleen maar toehoren zoals toen het geval bleek te zijn. En verdorie, ik krijg ook de neiging om mee te bewegen. Het swingt de pan uit!

Het parochiefeest na de mis is groots. Ze hebben dezelfde ceremoniemeesters van zondag uitgenodigd en die maken er weer wat moois van. Alle eregasten, inclusief alle Camillianen en ik dus ook, worden voorgesteld. Kinderen voeren stukjes op en doen dat heel parmantig. De kardinaal blijkt binnenkort 25 jaar bisschop te zijn, en pater Camille had voor die gelegenheid een album samengesteld met alle basisgroepen van zijn parochie. Dat mag de kardinaal mee naar huis nemen. Als aandenken aan deze grootse dag van Yombodovya.

Piet Denneman

Het gaat nog gewoon door. Sinds ruim een jaar is er onzekerheid over het tijdstip waarop ons groepsparen wordt stopgezet. Vanaf dat moment mogen we geen nieuwe deelnemers aan het groepsparen meer aannemen, maar uw spaartegoeden worden nog steeds op de groepsrekening bijgeschreven. Het afgelopen jaar werd er voor € 340,- gespaard. Een mooi bedrag.

We gaan dus gewoon door met deze actie. Dank aan alle trouwe spaarders.

Paul Schreur

TPG Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

Mocht het adres op deze Camillusbode onjuist zijn, wilt u deze dan aan ons terugsturen met het verbeterde adres.

U ontvangt dan van ons een nieuw exemplaar.

Heeft u geen interesse (meer) om de Camillusbode te ontvangen, wilt u deze dan ook aan ons terugsturen met een kleine aantekening hierover.

Dan verwijderen wij uw adres uit ons bestand.

Camillusbode
juni 2009

AFZENDER:

Camillianen
Heinsbergerweg 174
6045 CK Roermond
Holland